

Capitolul 1

Motănaș Chant o adora pe sora lui mai mare, Gwendolen. Ea era vrăjitoare. O admira și se ținea scai de ea, fiindcă în viața lor se petrecuseră schimbări neașteptate, care nu-i mai lăsaseră pe nimeni altcineva de care să se țină.

Prima mare schimbare venise peste ei odată când părinții îi scosese din casă pentru o excursie de o zi, pe râu, la bordul unui vapor cu zbaturi. Porniseră gătiți din cale-afară: Gwendolen și mama ei în rochii albe cu panglici, Motănaș și tatăl lui în costume de sărbătoare din serj albastru cu picățele. Era o zi toridă, iar vaporul era plin cu alți oameni îmbrăcați de vacanță care vorbeau, râdeau și mâncau melci de mare pe felii subțiri și albe de pâine cu unt, în timp ce orga de pe vapor sufla melodii la modă din cauza cărora nimeni nu se putea auzi vorbind.

Din nefericire însă, vaporul era mult prea aglomerat și mult prea vechi. Ceva se defectase la cârmă. Toată mulțimea îmbrăcată de sărbătoare care râdea și mânca melci fusese măturată de pe punte în curentul de apă. Mulți se izbiseră de unul din stâlpii meniți, chipurile, a-i împiedica pe oameni să fie luați de val, iar vaporul cu zbaturi,

vechi cum era, se făcuse pur și simplu bucăți. Motănaș își amintea de orga care încă mergea și de zbaturile care băteau în sus, pe fundalul cerului albastru. Norii de fum ieșeau din tuburile frânte înecând țipetele mulțimii, căci fiecare persoană aflată pe bord se prăbușise peste balustradă. Fusese un accident îngrozitor. Ziarele îl numiseră „dezastrul Saucy Nancy“. Domnișoarele în fuste lungi le era practic imposibil să înoate. Nici bărbații, în costumele lor strâmte de serj albastru, nu se descurcau mai bine. Însă Gwendolen era vrăjitoare și nu se putea îneca. Iar Motănaș, aruncându-și brațele pentru a se prinde de sora lui când vaporul se lovise de stâlp, se salvase și el. Mai rămăseseră puțini alți supraviețuitori.

Evenimentul șocase întreaga țară. Compania de vapoare cu zbaturi și orașul Wolvercote își împărțiseră cheltuielile pentru funeralii. Pentru Gwendolen și fratele ei se găsiseră haine negre și grele pe speze publice. Veneau în spatele procesiunii într-o trăsură trasă de cai negri cu coamele împodobite cu pene de corb. Ceilalți supraviețuitori îi urmau. Motănaș îi privea întrebându-se dacă nu cumva erau și ei vrăjitori și magicieni, dar asta nu avea să afle niciodată. Primarul din Wolvercote crease o fundație pentru supraviețuitori. Acolo se vărsau bani de pretutindeni din țară. Toți ceilalți își luaseră partea și plecaseră pentru a-și reîncepe viața în altă parte. Numai Gwendolen și Motănaș fuseseră abandonați și, pentru că nimeni nu descoperise vreo rudă de-a lor, rămăseseră în Wolvercote.

Pentru un timp deveniseră celebritățile locului. Toți se purtau foarte atent cu ei. Toți spuneau că micuții orfani erau foarte frumoși și asta era adevărat. Amândoi erau zvelți și bălai, cu ochi albaștri și le stătea bine în negru.

Gwendolen era foarte drăguță și destul de înaltă pentru vârsta ei. În schimb, Motănaș era mic, dacă ne gândim la vârsta lui. Gwendolen se arăta foarte mămoasă cu fratele ei și asta îi mișca pe oameni. Pe el nu-l deranja pentru că, într-un fel, îi umplea golul din interior și compensa pierderea ce-o suferise. Domnișoarele îi dădeau prăjituri și jucării. Consilierii de la primărie veneau să-l întrebe ce mai face; trecea și primarul și îl mângâia pe cap. Acesta spunea că banii fundației urmau să fie păstrați într-un cont până când ei aveau să crească mari. Între timp, pentru educația și îngrijirea lor avea să plătească municipalitatea.

– Și unde ați vrea voi micuților să locuiți? îi întrebase el afectuos.

Gwendolen îi răspunsese pe dată că bătrâna doamnă Sharp de la parter se oferise să-i găzduiască.

– A fost întotdeauna foarte drăguță cu noi, explicase ea. Ne-ar plăcea să stăm la ea.

Doamna Sharp chiar se purtase foarte frumos. Era și ea vrăjitoare – pe tăblița tipărită din dreptul ferestrei salonului scria *Vrăjitoare cu atestat* – și interesată de Gwendolen. Primarul avea ceva îndoieli. Ca toți oamenii cărora le lipsea total talentul pentru vrăjitorie, se opunea celor care îl aveau. Îl întrebase pe Motănaș cum i se părea planul surorii lui. Nu-l deranja. Prefera să trăiască într-o casă cu care se obișnuise, chiar dacă era la parter. Dorind să-i mulțumească pe cei doi orfani astfel încât aceștia să fie cât mai fericiți cu putință, primarul fusese de acord. Gwendolen și fratele ei se mutaseră la doamna Sharp.

Privind în urmă, Motănaș își dădea seama că numai din acel moment se convinsese că sora lui era vrăjitoare. Înainte nu fusese sigur de asta. Când îi întreba pe părinți,

aceștia scuturau din cap, oftau și păreau nefericiți. Rămăsese mirat pentru că își amintea ce tărașenie fusese când Gwendolen îi provocase crampe. Nu putea pricepe de ce părinții dădeau vina pe ea, doar dacă nu cumva era vrăjitoare. Dar totul se schimbasese acum. Doamna Sharp nu trecea sub tăcere chestiunea.

— Chiar ai talent pentru magie, draga mea, spuse ea zâmbind radios spre Gwendolen. Ar însemna că nu-mi fac datoria față de tine dacă l-aș lăsa să se risipească. Trebuie să-ți găsim un profesor cât mai repede. M-am gândit la domnul Nostrum de alături, asta pentru început. Să știi că ai putea nimeri mai rău. O fi el cel mai prost necromant din oraș, dar știe să predea. Îți va oferi o bază solidă, scumpa mea!

Domnul Nostrum cerea o liră pentru o oră de magie la clasele elementare și o guinee pentru o oră la clasele avansate și foarte avansate. Destul de scump, fu de părere doamna Sharp. Aceasta își puse pe cap pălăria cea bună cu mărgelile negre și dădu o fugă până la primărie să vadă dacă fundația îi va plăti lecțiile lui Gwendolen.

Spre supărarea ei, primarul refuză. Îi spuse că vrăjitoria nu ținea de o educație normală. Doamna Sharp se întoarse zăngănindu-și nervos mărgelile de la pălărie și cărând o cutie plată de carton pe care i-o dăduse primarul, plină cu vrute și nevrute dintre cele adunate de fetele amabile din dormitorul părinților lui Gwendolen.

— Ducă-se cu vederile lor meschine! zise doamna Sharp, izbind cutia de masa de la bucătărie. Dacă cineva are un talent atunci are și dreptul să și-l cultive – și așa i-am și spus! Dar n-ai grijă, draga mea, adăugă ea văzând-o pe Gwendolen cât se agită. Pentru orice există o soluție.

Domnul Nostrum îți va preda pe gratis dacă vom găsi lucrul potrivit cu care să-l ademenim. Să ne uităm în cutia asta. Mama și tatăl tău, bieții de ei, or fi lăsat totuși ceva și ar putea fi exact ce ne trebuie nouă.

Așa că doamna Sharp vărsă pe masă conținutul cutiei. Era o grămadă ciudată de lucruri – scrisori și dantele, și suveniruri. Motănaș nu-și amintea să fi văzut înaintea nici măcar jumătate din toate astea. Se afla acolo un certificat de căsătorie în care scria că Francis John Chant se căsătorise cu Caroline Mary Chant cu doisprezece ani în urmă, la biserica St Margaret din Wolvercote, dar și un buchet uscat de flori pe care probabil că mama lui îl ținuse la mână. Sub el găsi niște cercei sclipitori, dar nu o văzuse niciodată pe mama sa purtându-i.

Pălăria doamnei Sharp zornăi când se aplecă asupra acestora.

— Sunt cercei cu diamante! exclamă ea. Mama voastră trebuie că a avut bani. Deci, dacă i-aș duce la domnul Nostrum... Dar am lua mai mult pe ei dacă i-aș arăta domnului Larkins. Acesta ținea prăvălia de vechituri de la colțul străzii, doar că nu era vorba tot timpul de vechituri. Printre grătare de alamă și vase ciobite de ceramică puteai găsi lucruri destul de valoroase, dar și un bilețel discret pe care scria *Provizii exotice* – ceea ce însemna că domnul Larkins mai avea în stoc și aripi de liliac, tritoni uscați sau alte ingrediente pentru magie. Nu se puneau problema că pe domnul Larkins nu l-ar fi interesat, și încă foarte mult, o pereche de cercei cu diamante. Ochii doamnei Sharp se deschiseră larg, lacomi și rotunzi, pe când întinse mâna pentru a lua cerceii.

Gwendolen își întinse și ea mâna în același moment și cu același scop. Nu spuse nimic. Nici doamna Sharp nu scoase vreun cuvânt. Măinile amândurora se opriseră deasupra prețioaselor obiecte. Se simțea tensiunea unei înfruntări aprige, deși invizibile. Atunci doamna Sharp își retrase mâna.

– Mulțumesc, spuse Gwendolen cu răceală și își puse cerceii în buzunarul rochiei negre.

– Vezi ce-am vrut să spun? rosti doamna Sharp încercând să dreagă situația. Chiar ai talent, draga mea! Se întoarse pentru a sorta celelalte lucruri din cutie. Scoase la iveală o pipă veche, niște șireturi, un firicel de buruiiană albă, meniuri, bilete de concert și un teanc de scrisori vechi pe care îl ridică. Atinse cu degetul mare marginea pachetului.

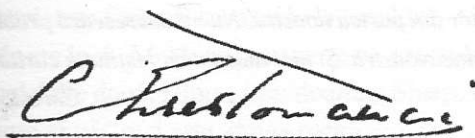
– Scrisori de amor, spuse. De la el pentru ea. Puse teancul jos fără să se uite la el și ridică un altul. De la ea pentru el. De nici un folos.

Motănaș, urmărind degetul mare și liliachiu al doamnei Sharp învârtind al treilea teanc de scrisori, se gândi că a fi vrăjitor îți salva o bună bucată de timp.

– Scrisori de afaceri, spuse doamna Sharp. Degetul ei făcu o pauză și se îndreptă lent spre vârful grămezii. Dar ce-avem aici? se întrebă. Desfăcu șnurul roz cu care era legat pachetul și scoase cu grijă trei scrisori pe care le despătură. Chrestomanci! exclamă ea. Și, îndată ce rosti acest cuvânt, își acoperi gura cu o mână și mormăi ceva. Se înroși la față. Motănaș observă că era mirată, speriată și lacomă, toate în același timp. Și cum de s-a apucat tocmai el să-i scrie tăticului vostru? întrebă ea când își reveni.

– Să vedem, spuse Gwendolen.

Doamna Sharp împrăstie cele trei scrisori pe masă, iar cei doi copii se aplecară asupra lor. Primul lucru care îl izbi pe Motănaș era semnătura viguroasă de pe toate trei.

Următorul lucru pe care îl văzu era că două dintre scrisori erau scrise în același mod apăsător, ca și semnătura. Prima era veche de doisprezece ani, fiind scrisă la scurt timp după căsătoria părinților. Spunea următoarele:

Dragă Frank,

Nu e cazul să te împăunezi prea tare. Am făcut oferta doar pentru că am crezut că ar putea folosi. Încă sunt dispus să ajut, în orice fel e posibil, dacă îmi spui ce pot să fac. Am impresia că îți datorez ceva.

Al tău pt. totdeauna,

Chrestomanci

A doua scrisoare era ceva mai scurtă:

Dragă Chant,

Și ție la fel. Du-te naibii!

Chrestomanci

A treia scrisoare fusese scrisă cu șase ani în urmă de altcineva. Chrestomanci o semnase numai.

Domnule,

Ați fost avertizat acum șase ani că lucruri precum cele relatate de dumneavoastră se pot întâmpla și ați lăsat să se înțeleagă cât se poate de limpede că nu doriți ajutor din partea noastră. Nu ne interesează problemele dumneavoastră. Și nici nu suntem instituție caritabilă.

Chrestomanci

– Ce i-o fi scris tăticul tău? se întrebă doamna Sharp, curioasă și înfiorată. Ei bine, ce crezi tu, draga mea?

Gwendolen își ținea mâinile pe deasupra scrisorilor, ca și cum le-ar fi încălzit la foc. Îi zvâcniră ambele degete mici.

– Nu știu. Par a fi importante – mai ales prima și ultima. Îngrozitor de importante.

– Cine-i Chrestomanci? vru să știe Motânaș. Era un nume greu de pronunțat. Îl spuse pe bucăți încercând să-și amintească felul în care îl rostise doamna Sharp: CRES-TO-MAN-SII.

– Am zis bine așa?

– Da, e corect, dar nu te privește pe tine cine-i el, scumpul meu, spuse doamna Sharp. Că e important ar fi puțin spus. Tare aș vrea să știu ce a scris tăticul vostru. Ceva ce puținii au curajul să spună, după cât se pare. Și uite ce-a primit în schimb! Trei semnături autentice! Domnul Nostrum și-ar da și ochii din cap pentru astea, draga mea. Ah, da' ce noroc ai! Sigur că îți va preda pentru așa ceva. Oricare necromant din țară ar face-o.

Bucuroasă, doamna Sharp începu să îndese lucrurile înapoi în cutie.

– Da' ce avem aici? O cutiuță roșie de chibrituri căzuse din teancul cu scrisori de afaceri. Doamna Sharp o ridică cu multă grijă și, la fel de atent, o deschise. Nu era plină nici pe jumătate. Dar trei dintre chibriturile subțiri de carton fuseseră arse fără a fi scoase de la locul lor. Al treilea era atât de ars încât Motânaș presupuse că acesta le aprinsese pe celelalte două. Hmm, făcu doamna Sharp. Cred că ai face bine să păstrezi asta, draga mea.

Îi înmână cutiuța cea roșie lui Gwendolen care o așeză în buzunarul rochiei, lângă cercei.

– Și ce-ar fi să iei tu asta, scumpul meu? îi spuse doamna Sharp lui Motânaș, amintindu-și că și lui i se crevenea ceva.

Îi dădu firicelul de buruiană albă, iar acesta avea să-l poarte de atunci încolo la butonieră până ce, într-un sfârșit, avea să se dezintegreze.

De când locuia cu doamna Sharp, Gwendolen părea că înflorește. Părul îi era de un blond mai strălucior, ochii de un albastru mai adânc, iar întreaga ei ființă era veselă și increzătoare. Poate că asta era puțin în defavoarea lui Motânaș, deși nu era conștient de asta. Nu c-ar fi fost el nefericit. Doamna Sharp se purta cu el la fel de frumos cum se purta cu Gwendolen. Consilierii de la primărie și soțiile lor obișnuiau să treacă de mai multe ori pe săptămână pe la ei în salon și să-l mângâie pe cap. Aranjaseră ca el și Gwendolen să meargă la cea mai bună școală din Wolvercote. Motânaș era fericit acolo. Singurul neajuns ținea de faptul că era stângaci, iar profesorii îl pedepseau mereu când îl prindeau că scrie cu mâna stângă. Dar asta se întâmpla în toate școlile prin care trecuse și se obișnuise. Avea zeci de prieteni. Cu toate astea, în sinea